

RODZINY FRANCISZKAŃSKIE Z ASYŻU

BRACIA FRANCISZKANIE NA KAPITULE

Itinerarium wspólnej formacji i wzrostu w tym samym franciszkańskim powołaniu i misji (2015/2018)

*Proszę więc Ciebie, Panie Jezu Chryste,
Ojcie miłosierdzia,
abyś nie zważał na niewdzięczność naszą,
lecz pamiętał zawsze
o przeogromnej swej laskawości,
którą okazałeś temu miastu,
aby zawsze było miejscem i mieszkaniem
tych, którzy prawdziwie Cię uznają
i uwielbią Twe imię błogosławione
i najchwalebniejsze na wieki wieków. Amen
(Zwierciadło doskonałości, 124)*

1. Pokój i dobro wszystkim!

Tym franciszkańskim pozdrowieniem papież Franciszek rozpoczął homilię z okazji wizyty pasterskiej w Asyżu 4 października 2013. Odpowiadając na pozdrowienie i dar „błękitnego krzyża” oraz wiernej kopii Reguły jakie otrzymał od całej rodziny franciszkańskiej reprezentowanej przez ministrów generalnych i przez dwóch kustoszów z Porcjunkuli i z Sacro Convento, przy grobie św. Franciszka Papież powiedział: „bardzo dobrze, musicie trwać w jedności”. Te słowa często wybrzmiewały pomiędzy nami, braćmi z poszczególnych rodzin franciszkańskich żyjących w Asyżu.

2. Począwszy od Soboru Watykańskiego II nasze 4 Zakony uczyniły ważne kroki w kierunku jedności, szczególnie dzięki zachęce br. Ernesto Caroli OFM, założyciela w 1972 Ruchu Franciszkańskiego (wł. Mo.Fra), którego celem jest jednoczenie i wspieranie współpracy wszystkich zakonników i świeckich odwołujących się do ideału Biedaczyny z Asyżu. Z biegiem lat Ruch Franciszkański przyczynił się do wzrostu wzajemnej znajomości i szacunku pomiędzy różnymi rodzinami franciszkańskimi, dzięki spotkaniom i chwilom wzajemnego dzielenia się (momentem kulminacyjnym była Kapituła Namiotów w dniach 15-18 kwietnia 2009, która prawie że zbiegała się ze śmiercią br. Ernesto), ale także dzięki publikacji, w 750-lecie śmierci św.

Franciszka, Źródeł Franciszkańskich a potem także różnych słowników i opracowań (np. serii wydawniczej *Mistycy franciszkańscy*).

3. Asyż dostarcza ciągłych bodźców do współpracy. Pochodzą one zarówno z samego „Miasta”, wraz z Instytucjami lokalnymi czy regionalnymi, jak i z programu pastoralnego, który realizuje diecezja pod przewodnictwem biskupa Domenico Sorrentino w obliczu rocznic franciszkańskich (por. „Una chiesa in missione con Francesco d’Assisi”, Assisi 2009).

Zbliżające się obchody dwóch znaczących rocznic naszej historii, które będziemy przeżywać w 2016 (osiemsetlecie „Odpustu Porcjunkuli”) i w 2017 (pięćsetlecie bulli papieża Leona X *Ite vos*), dają nam kolejny impuls do rozwijania w nas pragnienia *podążania razem i wzrastania we wspólnym powołaniu i misji*.

4. Stąd idea „synodu” *Rodzin Franciszkańskich*, tj. wspólnego poszukiwania drogi, która nawiązując do historii, przechodząc przez pojednanie i opierając się na dialogu i braterskim rozeznaniu, ma doprowadzić do wyboru i realizacji nowych wspólnych inicjatyw ewangelizacji. Pomyśleliśmy, że w najbliższych latach, 2015-2018, kontynuując doświadczenia braterskiej komunii, która pozwala nam kosztować ubogacającej *pluriformitas* różnych rodzin Pierwszego Zakonu i Trzeciego Zakonu Regularnego, moglibyśmy położyć fundamenty pod nowy proces, który nawiązując do ostatnio przebytej drogi mógłby, jak ufamy, jeszcze bardziej się w przyszłości rozwinąć.

5. Mając na celu przede wszystkim *rozwój charyzmatu w twórczej wierności, zmierzającego do bardziej przekonującego świadectwa*, pomyśleliśmy o czteroletniej drodze (pierwszy rok zbiega się szczęśliwie z rokiem życia konsekrowanego):

- **2015: „Rozjaśnij ciemności mego serca”** (MpK, FF 276): rok przygotowania, podczas którego chcemy „wspominać” i „zrozumieć”. Chodzi o pogłębioną refleksję o charakterze historyczno-krytycznym niektórych aspektów z dziejów Zakonu i jego zróżnicowanego rozwoju odczytanego współczesnej wizji teologii życia konsekrowanego i mających dzisiaj dla braci wielkie znaczenie kategorii (wspólnota, władza, wolność itp.). Centralnym momentem będzie braterskie spotkanie, które oficjalnie rozpocznie to kilkuletnie itinerarium. Naszym zamiarem jest wypracowanie wspólnego dokumentu Rodzin franciszkańskich, który stanowić będzie bazę do zrozumienia znaczenia wydarzeń z przeszłości, także tych konfliktowych, oraz zebranie reakcji braci poprzez specjalny kwestionariusz.

- **2016: „A czego nie odpuszczamy w pełni, Ty Panie, naucz nas w pełni odpuszczać”** (On 8, FF 273): rok 2016 to rocznica Odpustu Porcjunkuli, podczas której, oprócz uroczystych celebracji, zaprosimy braci i wspólnoty do przyjęcia na nowo Zmartwychwstałego Pana i Jego zbawienia. Zaproponujemy wspólnotom inicjatywy pokutne, których celem będzie pogłębienie świadomości, prośba o przebaczenie i radosne przyjęcie miłosierdzia. Ufamy, że zaowocują one w gestach wzajemnej życzliwości, która jest owocem odnowionej Pięćdziesiątnicy. W ten sposób będziemy mogli dojść do wyrażenia pojednania pomiędzy nami i świadectwa miłości braterskiej w dniu 11 lipca,

kiedy minie 500 lat od opublikowania brewe *Romanum Pontificem* (11 lipca 1517)¹. Z tej okazji będziemy celebrować odpust i zwołamy najważniejsze spotkanie 2017 roku: „Najwyższą Kapitułę Generalną”.

- **2017: “I kochaj ich za to, i nie domagaj się, aby byli lepszymi chrześcijanami”** (LM 7): rok upamiętniający rocznicę wydania bulli *Ite vos*, zwanej również *Bulla unionis*, która wbrew swej nazwie stworzyła właśnie podziały, chcemy poświęcić wspólnocie braterskiej. Pogłębiając zagadnienia relacji z punktu widzenia *minoritas* czyli małości, ze szczególnym uwzględnieniem wymiaru subiektywnego, wymiaru świadectwa, relacji instytucjonalnych i asymetrycznych, będziemy chcieli podjąć zagadnienie stylu życia braterskiego, a w dniach od 29 maja (dzień 500-setnej rocznicy ogłoszenia bulli *Ite vos*) do 2 czerwca będziemy przeżywać wydarzenie *na wzór Kapituły (ad instar Capituli)*, aby wsłuchując się w głos Ducha skonfrontować się i rozeznawać. Kulminacyjnym punktem tego roku będzie nasze pielgrzymkowe spotkanie z papieżem Franciszkiem w dniu 29 listopada (jubileuszowy dzień, w którym świętujemy zatwierdzenie Reguły), by się umocnić w otrzymanym przed ośmiuset laty od Boga charyzmacie i, jako Wspólnota Pierwszego Zakonu, ponownie otrzymać od Kościoła Regułę, która zostanie przekazana Ministrom Generalnym.

- **2018: “Chcę was wszystkich posłać do Nieba!”** (*Dyplom bpa Teobalda: FF 2706/10-11*): ostatni rok będzie poświęcony ewangelizacji, z zamiarem otwarcia naszych horyzontów na przyszłość, w radości z powodu możliwości głoszenia zbawienia. Misja, rozbudzona współczuciem oraz na nowo odkrytym i umotywowanym pragnieniem zbawienia braci i każdego człowieka, wyrazi się konkretnie w realizacji projektów przedstawionych i wybranych na „Kapitulę”, które ukążą piękno całej rodziny franciszkańskiej zjednoczonej wokół tej samej pierwotnej inspiracji i tego samego celu. Zredagowanie pewnego rodzaju posynodalnego dokumentu, jako owocu wspólnie odbytej wędrówki wiary, będzie stanowić syntezę przeżytego doświadczenia i refleksji, stanowiąc dla „nowych pokoleń” punkt wyjścia w dalszym wspólnym wzrastaniu.

---

¹ Tym dokumentem papież Leon X, po wielu apelach od przełożonych Zakonu i władz cywilnych, zwołał w Pięćdziesiątnicę 1517 „Najwyższą Kapitułę Generalną”, aby rozwiązać ostatecznie wszystkie spory między franciszkanami Pierwszego Zakonu.

I - 2015: "Rozjaśnij ciemności mojego serca" (PCr: FF 276)

Rok, aby przypominać

6. Rok 2015 jest *rokiem przygotowania*. Podczas tego roku chcielibyśmy zgłębić dzieje Zakonu i jego wieloraki rozwój. Nie mamy zamiaru wyczerpać tematu, mamy jednak nadzieję rozpocząć proces, który nadchodzących latach się rozwinie i przyniesie owoc w postaci studiów o charakterze historyczno-krytycznym. Perspektywa pracy rysuje się na dwóch płaszczyznach.

7. **Po pierwsze, potrzebna jest praca historyków**, którzy wychodząc od istniejących materiałów dokumentalnych poprzez lekturę różnych źródeł historiograficznych, nakreślą obraz miejsc, dat, osób i wspólnot, z opisem ich działań i aktywności wraz z konsekwencjami, uznane zarówno jako czynniki sukcesu jak i porażki, mające wpływ tak na rozwój jak i na upadek ruchu (zakonu) franciszkańskiego.

8. **Na drugim miejscu konieczne jest przedstawienie aktualnej wizji teologii życia konsekrowanego**, jako uprzywilejowanego punktu widzenia w nowym odczytaniu minionych wydarzeń. Niektóre zagadnienia będące przedmiotem wspólnego zainteresowania współczesnych braci, mogłyby dostarczyć klucza interpretacyjnego dla zdarzeń z przeszłości. W ten sposób, zebrany materiał zawierający również konflikty charakteryzujące historię franciszkanów, będzie stanowić bazę dla dialektycznej wymiany mającej na celu utworzenie pełnego obrazu rzeczywistości.

9. Ten etap o charakterze historyczno-krytycznym, powinien doprowadzić latem 2015 roku do pierwszego wydania dokumentu/dokumentacji do przedstawienia braciom, aby zebrać od nich, również za pomocą kwestionariusza, opinie i relacje, które najprawdopodobniej będą się różniły od opinii naszych „ojców”. W ciągu roku można by zwołać braterskie spotkanie Ministrów i Wikariuszy prowincjalnych z Ministrami generalnymi i/lub Asystentami obszaru, na którym odbywa się to wydarzenie, aby oficjalnie rozpocząć itinerarium.

10. Kolejny krok, który będzie się mógł rozwinąć w kolejnych latach, polegać będzie na *opracowaniu informacji*: na drodze dialogu będziemy się starali utworzyć wspólną bazę, lub jeden zestaw baz („historie” poszczególnych rodzin franciszkańskich), połączonych między sobą, aby zrozumieć charakter, sprzeczności i relacje wielu punktów widzenia prezentowanych przez różne rodziny w ich sprzecznych historiach i w ich różniących się interpretacjach.

11. Naturalnie, w tym procesie ujawnią się punkty widzenia z przeszłości i te aktualne, powodujące *konflikty*. Takie punkty widzenia wyłonią się z dzieł badaczy naukowych, ale także z tradycji przekazywanych wewnątrz rodzin franciszkańskich lub ze stereotypów często nieświadomie przyjmowanych przez jednostki i wspólnoty. Rozmawianie o nich i zgłębianie ich znaczeń powinno, oprócz stwierdzenia istnienia konfliktu, prowadzić także do jego przyczyn. Konfrontacja pomiędzy punktami widzenia „pokaże wyraźnie, gdzie różnice te są niezaprzeczalne,

gdzie stanowią wzajemne uzupełnienie się i mogłyby być przyjęte przez szersze kręgi, a w końcu, gdzie mogą zostać uznane za kolejne etapy w ramach jednego procesu rozwoju” (Bernard Lonergan, *Metoda w teologii*, 149).

12. W ten sposób, poprzez życzliwą krytykę, która uwypukli niespójne stanowiska, mogą zostać odrzucone niesłuszne racje konfliktu, stereotypy generujące podejrzenia, niechęć, wrogość. Podobnie, różnice niezaprzeczalne mogą być przeanalizowane w celu zachowania tych „poważnych”, a usunięcia tych mało znaczących. Wtedy, *nawet konflikt, przechodząc przez pojednanie, może stać się okazją do rozwoju całej franciszkańskiej rodziny braci mniejszych.*

II - 2016: „A czego nie odpuszczamy w pełni, Ty, Panie, naucz nas w pełni odpuszczać” (On. 8; ŻF str. 357)

Przyjąć Zmartwychwstałego Pana i Jego zabawienie

13. Rok 2016 jest rokiem jubileuszowym, w którym przypada rocznica Odpustu Porcjunkuli, pierwszy rok naszej trzyletniej drogi. W kontekście tego jubileuszu świętując 800 lecie otrzymania przez Franciszka z rąk papieża Honoriusza III Odpustu, pragniemy skoncentrować się w sposób żywy na kontemplacji tematu *przebaczenia*, które jest fundamentalne w budowaniu wspólnoty braterskiej. Bez wzajemnego przebaczenia wszystko traci na autentyczności i skuteczności, oraz zatraca się w morzu rozważań o charakterze czysto historycznym, bez odniesienia do rzeczywistości i ducha nawrócenia.

14. Znana jest stanowczość brata Franciszka, z którą powracał do tematu przebaczenia, podkreślając szczególnie ważną rolę jakie ono odgrywa w zachowaniu porządku we wspólnocie. Przykładem tego są słowa, które kieruje do pewnego ministra: *„I kochaj tych, którzy sprawiają ci te trudności. I nie żądaj od nich czego innego tylko tego, co Bóg ci da. I kochaj ich za to; i nie pragnij, aby byli lepszymi chrześcijanami. I niech to ma dla ciebie większą wartość niż życie w pustelni. I po tym chcę poznać, czy miłujesz Pana i mnie, służyć Jego i twego: jeżeli będziesz tak postępował, aby nie było takiego brata na świecie, który, gdyby zgrzeszył najciężej, a potem stanął przed tobą, żeby odszedł bez twojego miłosierdzia, jeśli szukał miłosierdzia. A gdyby nie szukał miłosierdzia, to ty go zapytaj, czy nie pragnie przebaczenia.”* (Lm 5-10; ŻF str. 265) Droga, którą obraliśmy zmierza ku odbudowie wspólnoty i nie może pominąć tak ważnej kwestii jaką jest przebaczenie.

15. Jubileusz Odpustu Porcjunkuli, będzie miał swój wymiar świętowania, w dużej części rozwijany w Sanktuarium Matki Bożej Anielskiej w Porcjunkuli, szczególnie poprzez wydarzenia o charakterze naukowym, jak np. sympozjum międzynarodowe, krytyczne wydanie autentycznego tekstu Odpustu oraz inne publikacje naukowe, artystyczne i dydaktyczne wystawy, które pomogą zrozumieć wartość Odpustu w życiu Kościoła i rolę, jaką on odegrał w historii.

16. Jednak w sposób szczególny zostaną zaproponowane przedsięwzięcia, które pomogą w oczyszczeniu pamięci i przygotują tak braci, jak i wspólnoty na nowe przyjęcie Zmartwychwstałego Pana wraz z Jego odkupieniem. Pragnęlibyśmy, aby wydarzenie związane z Odpustem było okazją do przeżycia go razem, podczas celebracji otwartej dla każdego franciszkanina, w szczególności dla członków naszych czterech Zakonów, które czerpią z tego samego źródła i łączy ich ta sama perspektywa. W dniu 11 lipca 2016, podczas wielkiego święta, nasze zakonne nie tylko wspólnie przeżyją moment braterskiego pojednania, lecz skierują do Pana pełnego miłosierdzia prośbę o Przebaczenie za wszystkie minione wieki, tak jak to uczynił podczas wielkiego Roku

Jubileuszowego św. Jan Paweł II, kiedy to poprosił o przebaczenie za winy, którymi są obciążeni katolicy².

---

² «Oczyszczenie pamięci - utrzymywała wówczas Między narodowa Komisja Teologiczna w dokumencie *Pamięć i pojednanie; Kościół i winy z przeszłości* - polega na procesie zmierzającym do wyzwolenia osobistego i wspólnotowego sumienia od wszelkiego rodzaju uraz lub przemocy, jakie mogły w nim pozostawić winy z przeszłości, poprzez nową, historyczną i teologiczną ocenę wydarzeń, która doprowadzi - jeśli okaże się to uzasadnione - do należytego uznania winy i przyczyni się do podjęcia autentycznej drogi pojednania. Taki proces może w znaczącym stopniu wpłynąć na teraźniejszość właśnie dlatego, że przeszłe winy dają często odczuć ciężar swoich konsekwencji i pozostają takimi samymi pokusami także w teraźniejszości. Oczyszczenie pamięci, jako takie, wymaga, „aby w akcie odwagi i pokory uznać błędy tych, którzy nosili i noszą miano chrześcijan” i opiera się na przekonaniu, że „ze względu na więź, która w Ciele Mistycznym łączy nas z innymi, my wszyscy, choć nie ponosimy osobistej odpowiedzialności i nie pragniemy zastępować sądu Boga, który sam tylko zna ludzkie serca, dźwigamy ciężar błędów i win tych, którzy byli przed nami”. (Jan Paweł II, *Bulla ogłaszająca Wielki Jubileusz Roku 2000*, 11.

III - 2017: „I kochaj ich za to; i nie pragnij, aby byli lepszymi chrześcijanami” (LM. 7; ŻF str. 265)

Styl życia braterskiego

17. Rok 2017 jest rokiem, w którym przypada rocznica „*Ite vos*” zwaną także „*Bulla unionis*” - drugim z kolei w naszym trzyletnim itinerarium. Po roku oczyszczenia pamięci, umocnieni znakami łaski, chcielibyśmy zagłębić się w temacie wspólnoty i dokonamy tego w perspektywie *minoritas* czyli *małości*, jako stylu życia wspólnoty franciszkańskiej.

18. *Również w kwestii małości znana jest nieustępliwość brata Franciszka*. Słowa Reguły niezatwierdzonej są jasne i zdecydowane w odniesieniu do relacji braterskich, do wymiaru subiektywnego, wymiaru świadectwa, relacji instytucjonalnych i asymetrycznych: „*I nikogo nie można nazywać przeorem, lecz wszyscy bez różnicy niech nazywają się braćmi mniejszymi. I jeden drugiemu niech umywa nogi*” (1 Reg VI, 3-4; ŻF str. 103).

19. W obecnym klimacie różnorodności i kulturowego pluralizmu, wydaje się nam czymś ważnym, aby w tym roku poświęconym stylowi życia braterskiego, zaproponować wyjaśnienie terminologiczne i treściowe, dla utworzenia swego rodzaju *słownika porozumienia*. Uznaliśmy, że niektóre terminy, które obecnie są w użyciu, takie jak: wolność, jedność, braterstwo, pokuta, nawrócenie... w wielu przypadkach są zwiastunami nieporozumienia: dla przykładu termin *wolność*, który w kulturze związanej z rewolucją francuską (*liberté*) rozumiany jest jako *wolność od* (wolność od rządów totalitarnych, od nakazów religijnych i od tradycji), natomiast w tradycji hebrajsko – chrześcijańskiej, podobnie jak w tradycji franciszkańskiej - wolność jest *wolnością do* (wolność do służby, do posłuszeństwa, do wiary...). Wyzwolenie się od tego typu nieporozumień, dla większości niezauważalnych, pozwoli nam na opuszczenie Babilonu i zetknięcie się z nową Pięćdziesiątnicą. Z pokorą, poprzez spotkania kulturalne i duchowe, wspólnotowe i między zakonne, wsłuchując się w głos Ducha Świętego, nauczymy się porozumiewać i rozmawiać jednym i „tym samym językiem”, który przełoży współczesne terminy wartości chrześcijańskiej i franciszkańskiej tradycji: wolność, braterstwo, ubóstwo, małość, służba, gościnność, władza i ojcostwo...

20. Podczas tego roku, od 29 maja do 2 czerwca, będziemy przeżywać wydarzenie *ad instar Capituli*, czyli „na wzór Kapituły”, aby się skonfrontować i wspólnie rozeznawać, w perspektywie określenia niektórych kierunków dla podjęcia razem nowych inicjatyw ewangelizacyjnych. Przy tej okazji byłoby dobrze, gdyby udało się nam zdefiniować, oprócz wspólnego stanowiska w kwestii nośnych tematów naszego charyzmatu, także pewnych form prawnych, które pozwolą na wspólne przeżywanie doświadczeń między zakonnych, takich jak prowadzenie wspólnej formacji, działalności misyjnej, duszpasterskiej, charytatywnej, zarówno na poziomie lokalnym jak i prowincjalnym i między konferencjami, jak to ma miejsce w przypadku Konferencji Asystentów FZŚ. Ułatwi to łatwiejszy wybór wspólnych inicjatyw dla ewangelizacji.

21. Rok ten będzie miał swój punkt kulminacyjny dnia 29 listopada (w dniu tym przypada rocznica opublikowania Reguły), kiedy to jako pielgrzymi udamy się do Papieża Franciszka, aby utwierdzić się w charyzmacie otrzymanym osiemset lat temu od Boga, i jako wspólnota Pierwszego Zakonu na ręce Ministrów generalnych ponownie ze strony Kościoła zostanie nam przekazana Reguła.

IV - 2018: "Chcę was wszystkich posłać do raju!"

(Dyplom Biskupa Teobalda: FF 2706/10-11)

Radując się z głoszenia zbawienia

22. Rok 2018 to rok zakończenia naszej czteroletniej drogi. Po roku oczyszczenia pamięci i po ponownym zdefiniowaniu słownictwa braterskiej wspólnoty franciszkańskiej w stylu małości, wierzymy, że łaska sama przynagli nas do otwarcia naszych horyzontów na przyszłość, w radości z głoszenia zbawienia.

23. „Chcę wszystkich posłać do raju”, orędzie radośnie głoszone przez brata Franciszka na placu przed Porcjunkulą w 1216 mówi o pasji, jaką nasz Zakonodawca żywił dla zbawienia każdego człowieka, oraz pragnie być celem, który skłoni do konkretnych decyzji w określeniu płaszczyzn budowania i działania, we współpracy między poszczególnymi rodzinami franciszkańskimi.

24. W tym roku zatem chcielibyśmy postawić wszystko na misję, rodzącą się ze współczucia, na nowo odkrytą i umotywowaną pragnieniem zbawienia braci i każdego człowieka. Konkretnie, myślimy o realizacji projektów omówionych i wybranych na „Kapitulę”, które wyrażałyby piękno całej rodziny franciszkańskiej (trzech franciszkańskich rodzin Pierwszego Zakonu i TOR-u, z zastosowaniem również dla drugiego Zakonu i Franciszkańskiego Zakonu Świeckich) złączonej tą samą pierwotną inspiracją i jednym celem. Będziemy się chcieli skupić, w miarę możliwości, na utworzeniu „nowej” rzeczywistości braterskiej z „misją” świadectwa, czyli takiej, która bez konieczności wyjaśnień mówiłaby o pięknie samego życia braterskiego, przeżywanego we wzajemnej miłości i jedności, i która stałaby się pierwszym źródłem i formą ewangelizacji, według intuicji serca brata Franciszka, który odkrywał, rozpoznawał i wskazywał właśnie w pięknie bycia razem, w imię Jezusa, pierwszą i najbardziej skuteczną formę apostołstwa (w formie międzyzakonnej: lokalna wspólnota braterska włączona w program diecezjalny? misyjna wspólnota braterska *ad gentes*? wspólnota braterska oddana posłudze miłości, pomocy socjalnej? inne?). Mamy nadzieję, że jeszcze inne pomysły i propozycje pojawią się podczas Kapituły.

25. Przygotowanie pewnego rodzaju dokumentu posynodalnego, jako owocu tej naszej drogi wiary, oprócz konkretności wspólnego projektu, przyniesie syntezę przeżytych doświadczeń i dokonanych refleksji, pozostawiając „następnym pokoleniom” ewentualną dalszą współpracę w tym zakresie.

26. Jako członkowie komitetu organizacyjnego jesteśmy przekonani, że przekazywanie przez nas, jako braci należących do franciszkańskich rodzin połączonych wspólnym powołaniem do świętości, miłości i życia we wspólnocie braterskiej, w prostocie i franciszkańskiej radości, zgodnie ze szczególnym sposobem życia, jakim jest małość, może głęboko zapaść w serce bliźniego, w tych czasach egocentryzmu i nieokiełznanego indywidualizmu. Dalecy jesteśmy od uchodzenia za nauczycieli, a tym co nas łączy, jest pragnienie radosnego przekazania innym tej najpiękniejszej na

świecie wieści: „Chrystus zmartwychwstał!” Damy z siebie wszystko, aby z miłością przyjąć to, czego chce Bóg.